

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

No 217 — Barcelona, setembre del 1960

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 24, 26 i 30 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

CAP A LA VAGA NACIONAL

El dia 1 de juliol el Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya va publicar una Declaració en la qual es deia: «El Partit Comunista estima que ha arribat el moment d'abordar resoluïment i decidida la tasca d'acabar amb la dictadura franquista».

La Declaració recolzava aquesta afirmació en l'anàlisi de la conjuntura internacional, anàlisi que demostra la possibilitat d'acabar amb el senil i corromput règim del general Franco mitjançant la vaga nacional pacífica acompanyada de grans manifestacions de masses.

★

La situació internacional ha evolucionat notablement aquest darrer temps. Actualment, la protecció dels Estats Units no garanteix l'existència de les dictadures en cap lloc del món. Els exemples de Cuba i Corea són definitius. Els canvis en la relació de forces en escala internacional lliguen les mans dels imperialistes, els quals ja no poden imposar llur llei ni tan sols a països veïns dels Estats Units, com Cuba, o que hi tenen estacionades importants forces militars, com Corea. És evident que si no han pogut salvar ni Batista

ENTREVISTA ENTRE UNA DELEGACIÓ DEL PARTIT COMUNISTA D'ESpanya I UNA DELEGACIÓ DEL PARTIT COMUNISTA DE LA UNIO SOVIETICA

L'agència Tass ha fet públic el següent comunicat:

«El 6 d'agost de 1960, una delegació del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, encapçalada pels camarades Dolores Ibàrruri i Santiago Carrillo, President i Secretari General, respectivament, del Partit Comunista d'Espanya, fou rebuda en el Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica.

Els membres del Presidium i secretaris del C.C. del P.C.U.S., camarades Suslov i Kusinen, i el membre del C.C., camarada Ponomarev, van prendre part en l'entrevista amb la delegació del P.C.E.

En el curs de l'entrevista es procedí a un intercanvi d'opinions sobre les qüestions de la situació internacional i els problemes actuals del moviment comunista internacional. Hi va haver una total coincidència d'opinions en totes les qüestions tractades entre els representants d'ambdós partits.

L'entrevista va tenir lloc en un ambient d'amistat i de camaraderia i fou una confirmació de la unitat de punts de vista i de les relacions de germanor que existeixen entre el Partit Comunista de la Unió Soviètica i el Partit Comunista d'Espanya.

Per Gregori Lopez Raimundo

ni Singman Rée, menys podrien salvar Franco.

La situació internacional ja no es contrària, sinó favorable a l'acció antifranquista del nostre país. Els canvis internacionals repercuteixen en la situació interior, reduïxen el nucli que recolza el dictador i estimulen dintre mateix de l'Exèrcit els corrents a favor d'una política exterior de neutralitat i coexistència pacífica, a favor d'una «despolitització» de l'exèrcit que el deslligui del destí de la dictadura. Tot indica que si el poble sortís al carrer en massa a reclamar un canvi polític, ni l'exèrcit ni la força pública no riscarien llur existència defensant Franco.

★

Tot el que passa a Catalunya és el millor termòmetre del grau de descomposició de la dictadura.

El més sobresortint de les accions de masses que han tingut lloc a Catalunya en 1960 és la participació de noves capes de la població. En la campanya contra Galinsoga, en les batalles per la llibertat de la llengua i de la cultura catalanes i contra la repressió policiaca, els obrers i estudiants ja no han estat sols. A llur costat, i a vegades en primera línia, han lluitat representants prestigiosos de les diverses professions intel·lectuals, nombrosos comerciants i industrials, molts sacerdots i fins alguns aristòcrates.

Per tal d'apaivagar la burgesia catalana i reconciliar-se amb ella, Franco i el seu Govern muntaren el passat mes de maig el fastuós viatge a Catalunya, que la premsa internacional va denominar «operació somriure». Però en marxar Franco de Barcelona l'oposició de la burgesia s'havia vigoritzat i ja no girava exclusivament entorn de reivindicacions econòmiques i culturals, sinó que se centrava en la lluita pels drets humans i les llibertats democràtiques. La prova havia esta feta. Cap giravolta demagògica ni cap concessió parcial no podia ja aturar la lluita ascendent de tot el poble de Catalunya contra la dictadura.

★

Les vacances d'estiu han deixat al govern una certa possibilitat de respirar, però el Govern no ho ha aprofitat per a resoldre cap dels problemes pendents.

La reactivització econòmica que els ministres venen anunciant des de primers d'any no arriba. I l'augment de la pressió fiscal crea dificultats suplementàries als comerciants i industrials modestos.

La burgesia nacional catalana es trobarà aquest hivern amb dificultats pitjors que l'any anterior i se sentirà empenyuda a lluitar decididament contra la política econòmica de la dictadura.

La situació de la classe obrera és dramàtica. L'atur forçós segueix augmentant i, mentre una part dels parats no poden obtenir el raquític subsidi en vigor, altres molts veuen atancar-se el dia que, d'acord amb la llei, se'ls suprimirà l'esmentat subsidi. Els que treballen tampoc no estan salvats de preocupacions, puix que els salaris que percebeixen des que s'han suprimit les hores extraordinàries no arriben ni per a cobrir les despeses d'alimentació.

Això fa que el malestar creixi constantment entre els obrers i que, a desgrat de la doble amenaça d'atur i de repressió policiaca, les lluites reivindicatives siguin freqüents en les empreses de Barcelona, Tarrassa, Sabadell i altres ciutats industrials.

Les lluites parcials de la classe obrera empenyen a l'acció les altres capes de la població i en els pròxims mesos han d'ésser la llevadura de la futura vaga nacional.

★

Els incidents dels Palau de la Música del 19 de maig van provocar una viva reacció dels meus catòlics catalans. Les manifestacions aels dies següents davant de l'episcopat i davant de la policia han tingut llur continuació en nombrosos fulls clandestins que circulen profusament per Catalunya. Un d'aquests fulls, fet a impremta, que porta per títol «El missatge de Joan XXIII i la situació de Catalunya», assenyala que el Papa va reclamar en l'al·locució de Nadal el respecte de les peculiaritats culturals i lingüístiques de les minories nacionals i de la dignitat de la persona humana, coses que el règim de Franco no respecta. En un altre full titulat «Carta Oberta al Dr. Modrego» es denuncia la greu responsabilitat del bisbe barceloní en negar-se a protestar contra les detencions i tortures consegüents a l'acte del Palau de la Música.

Una carta signada per «La Delegació tarraconense de la Unió Nacional del clergat espanyol», el text de la qual circula clandestinament per Espanya, retreu durament al Nunci el seu discurs cridant a l'ordre els sacerdots i fidels catalans i bascos i reclama que l'Església deixi de recolzar la dictadura.

Tot això fa pensar que l'oposició al règim s'estendrà encara més entre els catòlics catalans i que llur activitat afavorirà sense cap dubte la multiplicació de les accions parcials i la marxa cap a la vaga nacional.

★

La demanda judicial empresa pel Col·legi d'Advocats de Barcelona contra els policies i funcionaris responsables de tortures i altres il·legalitats contra els detinguts

2

polítics, és un dels episodis més expressius del crepuscle de la dictadura.

Quins canvis no s'han hagut de produir perquè l'audiència hagi ordenat l'obertura de diligències contra la fins ara omnipotent Brigada Político-Social? Això ha estat possible perquè la pressió popular ha estobat la cuirassa feixista del règim i pel recolzament que la denúncia dels advocats ha trobat en l'opinió pública catalana. Una prova d'aquest recolzament està en l'escrit al qual en referim en un altre lloc d'aquest «Tribuna» signat per unes tres-centes personalitats catalanes, entre les quals nou sacerdots.

Si es pressiona per tal que aquesta denúncia segueixi el seu curs i es recerca el recolzament popular, durant els mesos pròxims poden arribar a l'audiència escrits similars amb centenars de signatures. Així es pot obligar el govern a suspendre les tortures i es pot donar un nou i fort impuls a la campanya contra la repressió policiaca i per l'amnistia per als presos i exiliats polítics.

A partir de l'acte del Palau de la Música, el Governador de Barcelona va declarar la guerra santa contra els catalans. I dies més tard, parlant a Igualada, digué «mal-nascuts» als catalans amants de la llengua i de les tradicions nacionals.

L'insult d'Igualada ha ferit profundament la sensibilitat del poble de Catalunya i la seva relació es manifesta en nombrosos fulls clandestins i inscripcions murals que reclamen la dimissió del Governador. A Catalunya assistim a un moviment de protesta contra Acedo semblant al que l'any passat es va produir contra Galinsoga, obligant el Govern a decidir la dimissió d'aquest a començaments d'enguany.

L'actual Governador encara és més odiat que l'ex-director de «La Vanguardia». Tothom recorda que va ser enviat a Barcelona arran de la vaga general de març del 1951 amb la missió d'apretar els treballadors. El 1956 i 1958, va ordenar el tancament de les fàbriques en vaga, la detenció, la tortura i l'acomiadament dels enllaços i obrers que encapçalaren aquelles lluites. Acedo Colunga és l'home del garrot, de l'ordeno i mano, el qual no va ser obstacle perquè el seu nom figurés en la famosa llista dels que exportaren il·legalment capitels a Suïssa. Acedo és, en fi, no solament el màxim responsable del règim a Barcelona, més també el seu representant més típic.

Per tot això es pot assegurar que la protesta contra Acedo s'estendrà fins l'últim recó de Catalunya i no acabarà fins que el Govern es vegi obligat a treure'l de Barcelona.

Els trets de la situació internacional i de l'ambient de Catalunya, molt semblant al de la resta d'Espanya, que acabem d'exposar, demostren la raó que té el nostre Partit per afirmar que ha arribat el moment d'abordar la tasca d'acabar amb la dictadura.

Els dirigents dels altres partits i grups polítics de l'oposició antifranquista tenen una gran responsabilitat en fer que aquesta possibilitat es transformi pròximament en realitat. Els comunistes els cridem reiteradament a conversar, a posar-nos d'acord sobre com impulsar les accions en marxa, promoure'n altres i preparar la vaga nacional. Els cridem reiteradament a elaborar junts el programa que ha de permetre la liquidació de la dictadura sense convulsions sagnants i donar al poble la possibilitat de decidir lliurement el règim en el qual vol viure.

Tanmateix, l'esdevenidor de la lluita no depèn solament de la unitat per dalt

entre les direccions dels partits, sinó sobretot de la unitat per la base, en els centre d'estudi i de treball, en les organitzacions de masses, en barris i pobles. Els terminis per tal de fer realitat la vaga na-

cional i l'enderrocament de la dictadura depenen, doncs, en definitiva, de la capacitat dels comunistes per organitzar el partit en cada lloc i la unitat de les masses a tot arreu.

LA LLUITA DELS ESTUDIANTS I LES ACCIONS DE MASSES

Els esdeveniments internacionals i la situació al nostre país, posen novament d'actualitat la qüestió del paper dels estudiants en la lluita antifranquista.

Les experiències de Corea del Sud, de Turquia i del Japó són molt importants en aquest sentit. No solament han demostrat la justesa de la línia política del nostre Partit — grans accions de masses com a mitjà idoni per a enderrocar la dictadura — sinó que han permès de valorar el gran paper que la lluita dels estudiants juga en aquestes accions.

Davant la perspectiva de la pròxima vaga nacional pacífica i de les accions de masses que l'han d'acompanyar, és interessant de comprovar que les possibilitats dels estudiants de la nostra Univer-

sitat i de les nostres Escoles són molt grans. Efectivament, des de 1956 i 1957, en que van produir-se les grans accions de masses dels estudiants a la Universitat de Barcelona, l'antifranquisme dels universitaris no ha parat d'augmentar. La lluita dels estudiants s'ha anat aprofundint i perfeccionant, ha guanyat en extensió i ha après a utilitzar totes les formes, legals i extralegals.

Però la perspectiva de la vaga nacional pacífica i la necessitat urgent i ineludible d'acabar amb la dictadura franquista imposen als estudiants un cert viratge en les seves formes de treball. Sense deixar d'insistir — i perfeccionar — en les formes actuals, cal que es plantegin la perspectiva (passa a la pàg. 3)

TRIBUNA DEL PARTIT

Valorem justament les accions de les masses

En la lluita per millorar progressivament el lligam del Partit amb les masses els comunistes ens armem amb tota mena d'experiències. Elles enriqueixen el nostre bagatge revolucionari. Per això té gran importància el criteri polític amb que mesurarem aquestes accions.

Vegem l'experiència d'una organització del Partit.

En un poble un patró ha llogat 30 jornalers. Aquests dirigits per un camarada, no accepten el preu que els patró els paga i exigeixen un augment de jornal. Davant la negativa patronal els jornalers fan, unànimement, una vaga que dura 5 dies. Després, poc a poc, els jornalers es reintegren al treball sense assolir l'augment demanat a excepció dels nostre camarada car en discutir l'experiència en el grup del Partit, diu «que ell no capitula davant del patró», que «se sentia descoratjat per aquesta derrota».

No hi ha dubte que l'acció de masses que més ensenya als comunistes i al poble en general, és l'acció que triomfa, aquella que dona fruits materials immediats. La seva importància rau no solament en l'aspecte material sinó en el polític, en la influència que irradia per que les masses assoleixen una presa de consciència de la seva força.

Entenem, però, que no és encertat veure una «derrota» en una acció en la qual no s'obtenen els objectius materials anhelats car aquests són, en fi de comptes, una part dels l'objectius que cerquen les masses.

Aquesta acció, en la que els treballadors hi participaven per primera vegada, conté importants experiències. La principal, creiem, és que s'ha mostrat clarament la possibilitat d'actuar units, de posar-se en moviment, d'educar-se en la lluita reivindicativa i en l'acció contra la dictadura.

Això colpeja seriosament les falses idees de «no hi ha res a fer», «aquí ningú no vol moure's» que sovint manifesten certs antifranquistes, i fins, algú militant del nostre Partit.

L'experiència també ens diu que si el Partit hagués comptat amb 5 o 6 camarades dintre del grup vaguista, els treballadors haguessin pogut estar millor preparats per a resistir les pressions del patró i vèncer les vacil·lacions que de vegades es produeixen en desfermar una vaga i poder-la fer triomfar. D'aquí la necessitat del reforçament de la nostra organització, car és una peça mestra per assegurar el triomf de l'acció de les masses.

L'activitat del nostre camarada ha estat magnífica. Conté, però, un error que que creiem consisteix en no haver-se incorporat al treball amb els seus companys. En aquells moments era molt necessari que el nostre camarada continués un estret contacte amb el treballadors per a explicar-los la necessitat de continuar units, de no deixar-se influir per l'agressivitat del patró, de no renunciar als objectius que s'havien proposat i preparar-se millor per a la propera acció.

I responent a l'argument emprat del nostre camarada sobre la seva «claudicació», s'ha de dir que les coses són justament al contrari. Que si ell s'hagués incorporat al treball al costat dels seus companys, era el patró qui realment claudicava, car es mostrava incapaç de prendre cap sanció contra el comunista obrer d'avanguardia que havia organitzat l'acció reivindicativa. Això mostra la feblesa i no la força del patró, mostra la força de l'acció reivindicativa, malgrat no haver-se assolit els objectius proposats.

Les accions parcials, per petites que siguin, tenen una gran importància política per a preparar les condicions per la propera vaga nacional pacífica. Tots els comunistes hi hem de dedicar una gran atenció i esforçar-nos per valorar-les justament.

L'ESPERIT DE LLUITA I LA UNITAT D'ACCIO

Per Pere ARDIACA

nacional pacífica, de les accions contra Galinsoga i dels esdeveniments del Palau de la Música Catalana, noves forces s'estan incorporant a l'oposició activa i es reforça la tendència a la unitat d'acció.

Tanmateix, no es pot passar per alt que en la declaració es verteix una sèrie de calúmnies anticomunistes arrellegades en l'arsenal propagandístic dels franquistes i de llurs sostenidors imperialistes en flagrant contradicció amb els plantejaments transcrits abans.

Voler mantenir la diferenciació i l'acció independent és una cosa natural. La unitat d'acció no significa ni desfigurar-se ni confondre's els uns amb els altres. Però portar l'afany de diferenciar-se fins al punt d'emprar les calúmnies de l'enemic comú contra forces coincidents, no ajuda gens a impulsar la convergència i la unitat d'acció necessàries. Es contradiu amb els consells que la declaració ofereix als altres partits burgesos democràtics.

En la declaració, el M.S.C. no amaga que fa això pensant assegurar-se així la direcció de l'oposició. No discutim el seu dret a una aspiració consubstancial amb tot partit polític. Però, en ares de la unitat d'acció, cal prevenir-lo que l'aspiració no es converteix en realitat per l'exclusiva voluntat pròpia, sinó segons l'audiència i el recolzament que cada partit

trobi en les masses populars. Pensar que es pot obtenir multiplicant anagrames i triant, aquesta vull aquesta no vull, les forces amb les quals unir-se, és un greu error que obstaculitza la unitat d'acció i la lluita comú contra la dictadura, i que a la curta o a la llarga no porta més que descrèdit als que cometem aquest error.

La unitat d'acció va essent una exigència de grans masses del poble i el convenciment de la seva necessitat va penetrant en totes les forces polítiques de l'oposició democràtica. Es ingenu creure que en les condicions actuals es pot constituir un organisme d'unitat satisfactori per a les masses populars tot excloent-ne els comunistes. I també ho és pensar que els diferents partits d'oposició es conformaran amb una concepció de la unitat, amb uns fins ací, amb altres fins allí, segons agradin més o menys al M.S.C.

L'ascens de la lluita contra la dictadura exigeix una unitat d'acció de totes les forces que malden per una sortida pacífica i democràtica. Oposar-hi capricis, vets i exclusives no pot servir més que a perllongar la pervivència de la dictadura i les sofrències de tot el poble.

Les condicions generals del país, la lluita contra el Pla d'Estabilització, per millors condicions de vida i per la llibertat, fan preveure grans accions de masses. Aquestes accions poden ser decisives si tots plegats contribuïm a preparar-les i ajudem a realitzar una veritable unitat d'acció.

LES ELECCIONS SINDICALS

EL 24 al 30 de setembre s'han de celebrar les eleccions d'enllaços sindicals i de vocals de Jurats d'Empresa. Els treballadors miren amb desconfiança aquestes eleccions. Però aquesta desconfiança només en part està justificada. Si bé és cert que el govern i els jerarques falangistes fan el reglament a la manera, presenten candidats propis i corrompuda i venuda al règim) i deixen de presentar les candidatures proposades pels obrers, falsejen els resultats i persegueixen sovint i destitueixen enllaços i vocals més honestos i combatius, si bé és cert, tot això, diem, també és que si els treballadors s'ho proposen convertir les eleccions en una gran manifestació antifranquista. I no solament això: les eleccions poden ser el començament de la preparació de la vaga nacional pacífica a moltes fàbriques i

balladors han de participar en massa en aquestes eleccions, han de presentar candidats propis, escollits entre els obrers més dignes i combatius, han d'assegurar el seu triomf i han de convertir la preparació de les eleccions sindicals en una gran campanya que uneixi tots els treballadors en la lluita per les reivindicacions econòmiques.

A cada empresa s'ha de constituir un comitè unitari, que ha de preparar la candidatura i una plataforma de reivindicacions. Aquest comitè ha de preparar la propaganda oral i escrita, vigilar les maniobres dels jerarques falangistes, alertar tots els treballadors, fer que tots prenguin part a les eleccions. **Cal que tots es donguin compte de la importància que té que surtin elegits els obrers més honrats i combatius, més disposats a defensar els interessos dels treballadors. Aquests enllaços i vocals poden reforçar enormement els comitès unitaris formats per a les eleccions, poden ampliar el camp d'acció dels obrers per via legal i, sobre aquesta base, organitzar a cada fàbrica, a cada obra, a cada taller, les comissions d'obriers que han de preparar la pròxima vaga nacional pacífica i assegurar la seva realització efectiva.**

Convé que la plataforma de reivindicacions contingui els punts essencials per a donar continuïtat a la lluita dels obrers i dels seus representants. Entre les reivindicacions essencials hi ha d'haver: Per vuit hores de treball, salari igual al que abans es guanyava amb jornada més llarga i amb primes i plusos - Elevació general de salaris - Subsidi d'atur per a els obrers industrials i agrícoles - A treball igual salari igual - Democratització dels

sindicats - Garanties per a que els enllaços i vocals puguin actuar sense ser detinguts o despedits - Dret de vaga - Amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics.

LA LLUITA DELS ESTUDIANTS I LES ACCIONS DE MASSES

(ve de la pàg. 2)

va pròxima d'integrar-se de fet en les lluites de masses de tot el poble. I això per dues raons principals:

a) Perquè la lluita dels estudiants no es pot considerar separada de la de tot el poble. La solució dels seus problemes dependrà de la solució que es doni a la situació política actual.

b) Perquè la lluita dels estudiants pot contribuir decisivament a mobilitzar les masses, pot ser un dels factors precipitants d'aquesta mobilització. I no solament això: la fusió de la lluita dels estudiants amb la de tot el poble contribuirà moltíssim a donar a les manifestacions de masses el caràcter dinàmic, agressiu i audaç que han de tenir.

Per a acomplir aquesta tasca, és necessària la participació de tots els estudiants. L'etapa immediata del moviment universitari ha de ser, doncs, la mobilització de tots els estudiants per les seves pròpies reivindicacions.

I sobre aquesta base, cal anar anar endavant fins a integrar-se en la lluita de tot el poble per la llibertat i la democràcia.

LA LLUITA DE LA CLASSE OBRERA

BARCELONA. — Un exemple de lluita. El propietari d'un taller de «Plomeria Industrial» és conegut per la seva manca d'escrúpols i per la seva habilitat en robar els treballadors i empleats. Fa poc va despedir un treballador, però aquest va reaccionar exigint el que se li devia i una indemnització. La cosa va anar a Magistratura, i al final l'empresa va haver de pagar a l'obrer 5.000 ptes. En veure això, una gran quantitat de treballadors van presentar les seves reclamacions i l'empresa s'ha trobat davant una ofensiva que no sap com parar. **Aquest és el camí. No s'ha de permetre cap atac als interessos dels obrers. Cal lluitar tots junts per via legal si es pot i, sinó, de manera extralegal. No s'ha de permetre mai que un patró poc escrupolós jugui amb els interessos dels obrers.**

SABADELL. — Augmenta l'explotació dels obrers. Després d'haver suprimit les primes i hores extres els patrons han inaugurat un nou sistema de treball i de pagament. En comptes de treballar en un teler, ara cal portar-ne dos, amb l'excusa que així els obrers cobraràn primes sobre la producció. En un principi van ser pocs els treballadors que van acceptar aquesta condició, puix van comprendre desseguida que es tractava d'explotar-los encara més. Però la situació és tan desesperada que els obrers menys conscients o menys experimentats van anar acceptant-ho i ara hi ha algunes fàbriques — com la Marcet — en que aquest sistema és general.

Vetaquí, doncs, un augment descarat de l'explotació. Amb l'excusa de donar una prima s'obliga els obrers a produir el doble. El benefici del patró és net i clar i quan el treball torni a fluïxegar, suprimirà la prima... i inventarà una altra forma de explotar encara més. **S'ha de lluitar contra això. Com? Creant comissions d'obrer que defensin els interessos de tots. No s'ha de transigir amb l'augment de l'explotació perquè és tirar-se terra al damunt. Tots junts recolzant les comissions elegides i a empènyer per tots cantons en defensa dels interessos dels treballadors: això és el que s'ha de fer.**

SABADELL. — «La Electricidad S.A.» de Sabadell ha estat autoritzada a reduir la jornada setmanal a tres dies en les seccions de premsa, fundició i mecanització.

LA «CRISTIANISSIMA» SENYORA DEL «CAUDILLO». Un matrimoni de Barcelona, amb dos fills, es trobava en una situació desesperada. A conseqüència del pla d'estabilització el marit es va quedar sense feina. El fill tingué un atac de bogeria i la filla va començar a patir dels pulmons. Desesperat, el marit va escriure a la senyora del «Caudillo» exposant el cas i demanant ajuda. Heus aquí la resposta de «doña Carmen», dona de confesió diària, multimillonària i esposa del «defensor del cristianismo»: «Respetable señor: La triste noticia de sus desdichas es cosa que afecta al fondo de mi corazón. Siento profundamente no poder atender sus necesidades. Me es, de hecho, imposible, pues, como su caso hay muchos. !Tenga Vd. resignación!»

Fan falta comentaris ?

ció. Els altres dies, els treballadors cobraran el subsidi d'atur, és a dir, el 75 per 100 del salari base. Això significa una reducció molt forta en els ingressos dels treballadors, reducció que no es pot acceptar de cap de les maneres. **S'ha de formar un comitè unitari que organitzi l'acció dels obrers: recollida de firmes, manifestacions de protesta davant de l'Ajuntament i la Delegació local de Sindicats. S'ha d'exigir un subsidi d'atur igual al 100 per 100 del salari, tornar a la jornada normal i un augment general de salaris.**

BARCELONA. — Un altre exemple de lluita. En una empresa d'eines de tall del Guinardó, la lluita entre els obrers i el patró és molt intensa. Fa un cert temps, sota el pretext, fals, d'estar en crisi, l'empresa va voler llençar al carrer la meitat del personal. Però els enllaços sindicals, recolzats per tots els treballadors, van

aconseguir que el propòsit no tirés endavant. Al cap d'un cert temps l'empresa servint-se d'un advocat sense escrúpols va aconseguir de despedir una vintena d'obrer. La reacció dels treballadors va ser immediata: dirigits pels enllaços sindicals van acudir a Magistratura per a protestar i lluitar contra la maniobra del patró. Aquest va voler fer intervenir la policia però aquesta, en comprovar que els obrers tenien raó, va amonestar el gerent. La lluita, però, no s'ha acabat. L'empresa vol suprimir primes i incentius i vol imposar una disciplina gairebé militar. Els obrers segueixen lluitant. **Vetaquí un exemple digne d'imitar: la única manera d'oposar-se a les arbitrietats dels patrons és unint-se tots al voltant dels enllaços obrers més honrats i combatius. No es pot permetre que ni un sol obrer sigui despedit. L'interés d'un treballador és el de tots.**

EL NOU "AMOR" DE FRANCO ENVERS CATALUNYA

A la Presó Modelo de Barcelona, divuit antifranquistes agatats amb Carles Rebel·lón, dirigent del PSUC, esperen des del mes d'abril ésser traslladats a Madrid per tal que el coronel Eymar els «jutgi» per haver-se atrevit a lluitar en favor de millors condicions de vida per a tots els treballadors. Són els que queden d'un grup de 70 «sospitosos» que la brigada politico-social va detenir en previsió del viatge de Franco a Barcelona i que va torturar salvatgement per fer-los confessar el seu «complot».

El 19 de maig, també a Barcelona i com a conseqüència de la prohibició pel general Acedo del «Cant de la Senyera» en el Palau de la Música, la brigada politico-social a les ordres dels tristement cèlebres germans Creix va agafar un grup de catalans entre els quals hi havia varis estudiants i el Dr. Jordi Pujol. Tots ells van ser bàrbarament apallissats a Jefatura. La majoria van ésser alliberats després de les 72 hores legals de detenció policíaca. Però el Dr. Jordi Pujol va quedar reclòs a la Modelo i al cap d'un mes se li va fer un judici sumaríssim sense dret a nomenar advocat. Ha estat condemnat a 7 anys de presó.

A primers de juliol, van tenir lloc a Terrassa les detencions de Cebrià Garcia i cinc companys més. En aquest cas, la policia no s'ha acontentat amb les diverses formes de tortura ja conegudes (que anaven dels cops a la corrent elèctrica). Per a arrencar les confessions de responsabilitat que volien d'ells, han arribat a col·locar-los-hi palillos entre les ungles, després d'haver-los tingut incomunicats en cel·les de càstig a la Jefatura de Barcelona durant més d'un mes. Quin ha sigut llur delictes, per a sofrir un tracta tan salvatge? Senzillament, pintar parets amb la paraula «Aministia»! Per aquest delictes, han estat ja jutjats per un tribunal militar, en judici sumaríssim. No es coneixen encara els resultats exactes del judici, però es sabut que el fiscal els demanava 14 i 12 anys.

També Sabadell ha sigut víctima de la arbitrietat policíaca. Ramón Rius i Jordi Roca van rebre la visita de la «brigada» amb ordre de registre i detenció. Actualment es troven a la Modelo.

A Barcelona, es va entregar al President de la Audiència un document de protesta contra les arbitrietats practicades en les detencions i processos, contra els mals tractes i les tortures, contra els impediments que troven els advocats per a visitar llurs clients sotmesos a jurisdiccions especials i contra la monstruositat jurídica que representa l'aplicació de l'lei de Març de 1942, que teòricament ha estat oficialment derogada. Firmen aquest document, entre altres: Ana Ma. Maturó (Premi Nadal) Lluís Romero (Premi Nadal) José Agustín Goytisolo (Premi Boscán) Josep Ma Castellet, els sacerdots L. Garriga, Josep Dalmau, Ricard Alberdi, J. M. Beltràn, etc., Manuel Giménez de Parga (catedràtic) Jerònim de Moragas (metge) Maurici Serrahima, Compte del Montseny Duc de Catstillejos, S.A.R. Alexandra de Hamburg Lorena, Oriol Valls Marfà, i moltes altres personalitats (quasi 300 firmes).

També s'han recollit 15.000 signatures en favor de l'amnistia sense comptar cartes particulars. S'han enviat també unes cartes al Congrés Eucarístic de Munic en favor de l'amnistia general.

★

Però tot això no és prou! Cal que siguem tots els que ens unim en la lluita per la amnistia general. Cal intensificar la campanya arreu. Cal denunciar la monstruositat que significa que hi hagi homes i dones empresonats des de fa 18 i 20 anys i més; que es pugui detenir i torturar patriotes per delictes d'opinió que són tals delictes enlloc del món! Catalans hi ha persones empresonades només per a volguer que tots nosaltres tinguem una vida digna perestimar Catalunya i reivindicar per a ella un lloc dintre de la comunitat hispànica igual al de les altres nacionalitats. Cal recollir firmes en pro de la amnistia general i total en els llocs de treball, en les barriades, en els clubs recreatius, etc. Cal enviar cartes i delegacions al Ministeri de Justicia de Madrid al President de la Audiència de Barcelona al Governador, etc.

Unim-nos tots en favor de la amnistia i per la preparació de la gran vaga nacional pacífica!